

Arrest

nr. 298 540 van 12 december 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VANBERSY
Rue de Courcelles 10
7180 SENEFFE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 26 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. VANBERSY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 september 2022 een (vierde) aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische partner (bijlage 19*ter*).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 14 maart 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 27 april 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.09.2022 werd ingediend door:

Naam: Y.(...) T.(...)

Voorna(a)m(en): M.(...)

Nationaliteit: Kameroen

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgisch geregistreerde partner, de genaamde B.(...), M.(...) M.(...) N.(...) P.(...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1 ° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. "

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de Belgische referentiepersoon volgende bewijzen voor:

• Attesten FOD Sociale Zekerheid dd. 11.03.2021 en 01.12.2022 betreffende de rechten op tegemoetkoming aan personen met een handicap voor de période januari 2020 tot november 2022, waaruit blijkt dat zij voor de recentste maand 1677,79 euro ontvangt

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Dat laatste bedraagt ten tijde van het indienen van onderhavige aanvraag 1809, 324 euro.

In een dergelijk geval dient de behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat in de bijlage 19ter opgemaakt op 22.09.2022 uitdrukkelijk werd opgenomen dat "Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden." Het is de bedoeling dat aan de hand van de vaste en variabele kosten van de Belg alsnog kan worden vastgesteld hoeveel bestaansmiddelen de Belg met zijn gezin gemiddeld per maand besteedt. Op die manier kan mogelijks de Belg aantonen ook voldoende in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien zonder over die 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te kunnen beschikken.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de ontoereikendheid van de bestaansmiddelen wordt vastgesteld, een behoefteanalyse te worden gemaakt.

Uit het administratief dossier blijkt alvast dat er €900 als maandelijks huishuur moet betaald worden. Ais we rekening houden met de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen en de huurprijs die de referentiepersoon momenteel betaalt, wil dit zeggen dat er gemiddeld dan nog maar 777,79 euro maandelijks overblijft om allé overige vaste en variabele kosten te betalen. Hiervan werden geen documenten voorgelegd om aan te tonen dat de referentiepersoon wel degelijk kan instaan voor betrokkene en haar 2 kinderen (B.(...) K.(...) K.(...) C.(...) P.(...) B.(...) ((...)) en N.(...) N.(...)M.(...)-B.(...) S.(...) ((...))).

Bovenstaande beoordeling zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene allé stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden (verzekeringen, telecommunicatie, kledij, voeding, mobiliteit, ontspanning, elektriciteit, gas, water...) zou hebben bijgebracht. Vandaar dat alles in beschouwing genomen het niet redelijk is om, in afwijking van de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980, het verblijfsrecht alsnog toe te staan.

Betrokkene zelf legt een arbeidscontract dd. 01.05.2021 en dd. 08.02.2022 voor. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf op basis van gezinshereniging wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker stelt hierbij het volgende:

"(...)

In casu

1.

Verzoeker is van mening dat de verwerende partij bij haar beslissing rekening had moeten houden met het belang van zijn persoonlijk inkomen.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt namelijk dat :

"De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Artikel 40bis, §4 van de vreemdelingenwet stelt namelijk dat :

"De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn."

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 241.741 van de Raad van State van 7 juni 2018 en merkt op dat er overeenkomstig deze rechtspraak reden is om het Grondwettelijk Hof vragen te stellen over de wettigheid van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 ten aanzien van het grondwettelijk beginsel van gelijkheid en non-discriminatie dat is vevat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

In die zin stelt Verzoeker het Grondwettelijk Hof de volgende vraag: "Artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd bij die op 20 september 2016 van kracht was, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, voor zover zij in het kader van gezinshereniging met een Belg die zijn bewegingsvrijheid niet heeft uitgeoefend, vereist dat deze over stabiele persoonlijke bestaansmiddelen beschikt, voldoende en regelmatig, zonder dat rekening wordt gehouden met de inkomsten die de buitenlandse echtgenoot die hem vergezelt of zich bij hem voegt legaal ontvangt, terwijl een andere burger van de Unie, die moet aantonen dat hij over voldoende middelen beschikt opdat de leden van zijn gezin niet ten laste komen van het bijstandsstelsel van het Koninkrijk, ten minste "gedeeltelijk" een beroep kan doen op middelen die afkomstig zijn van zijn begeleidende of gevoegde echtgenoot, overeenkomstig artikel 40 bis, § 4, lid 2, van dezelfde wet, artikel 7, § 1, onder b), van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie? ".

2.

Krachtens artikel 40 ter, § 2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 "de leden van het gezin bedoeld in het eerste lid, 1°, het bewijs moeten leveren dat de Belg:

"De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Ten tweede merkt Verzoeker op dat de Raad van State in zijn arrest nr. 243.676 van 12 februari 2019 heeft geoordeeld dat (vrije vertaling) "uit de bewoordingen van artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 niet blijkt dat de wetgever heeft beoogd de uitkeringen voor gehandicapten uit te sluiten of integendeel op te nemen in de berekening van de van de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger moet beschikken. Anderzijds blijkt uit de voorbereidende werkzaamheden dat het de bedoeling van de wetgever was om "Belgen die hun gezin willen herenigen aan dezelfde voorwaarden te onderwerpen als iet-Europesevreemdelingen". Ook de Raad van State heeft in een arrest nr. 245.601 van 1 oktober 2019 benadrukt dat (vrije vertaling) "uit de parlementaire werkzaamheden met betrekking tot voornoemde wet van 8 juli 2011 duidelijk blijkt dat het de bedoeling van de wetgever was om "Belgen die zich willen herenigen te onderwerpen aan dezelfde voorwaarden als niet-Europeanen".

Verzoeker onderschrijft deze analyse en is van oordeel dat, wat betreft de in artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 gestelde voorwaarde inzake bestaansmiddelen, uit de parlementaire werkzaamheden blijkt dat de wetgever de bedoeling had de aanvragers van een verblijfsvergunning op basis van deze bepaling en de aanvragers van een verblijfsvergunning op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 aan dezelfde regeling te onderwerpen (zie Parl. Doc. Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/014, blz. 23).

Er zijn geen aanwijzingen dat de wetgever van deze bedoeling is afgeweken, althans wat betreft de voorwaarde inzake middelen van bestaan, toen hij dit artikel in 2016 heeft hervormd, behoudens de specifieke categorie van gezinsleden van Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer, voor wie een specifieke regeling dient te worden getroffen naar aanleiding van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof (Doc. Parl. Ch. repr. sess. ord. 2015-2016, n°54- 1696/001, p. 17, blz. 27-30; C.E., 18 maart 2018, n°243.962 en 243.963), een regeling waaraan verzoeker niet is onderworpen.

De bij de wet van 8 juli 2011 ingevoerde regeling voor gezinshereniging met betrekking tot onderdanen van derde landen, thans neergelegd in de artikelen 10 en 10bis van de wet van 15 december 1980, strekt ertoe de omzetting van Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging voort te zetten (zie met name het wetsontwerp van 22 oktober 2010, Kamerstuk, 2010-2011, DOC 53-0443/001, blz. 4), en deze bepalingen moeten worden uitgelegd in overeenstemming met de leer van het Hof van Justitie over deze richtlijn.

Erin deze zaak heeft het HvJEU, in een prejudiciële beslissing over richtlijn 2003/109, in de zaak X/Belgische Staat (C-302/18) een incidentele uitspraak gedaan over onder meer de middelentoets die een lidstaat krachtens artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/86/EG kan verlangen, waarbij eraan wordt herinnerd dat deze bepaling als volgt luidt:

"Artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (PB 2003 L 251, blz. 12) bepaalt:

" 1. Bij de indiening van het verzoek om gezinshereniging kan de betrokken lidstaat van de gezinshereniger verlangen dat hij het bewijs levert dat de gezinshereniger verzoeker heeft :

[...]

(c) stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten om zichzelf en hun gezinsleden te onderhouden zonder een beroep te doen op het socialebijstandstelsel van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen deze inkomsten aan de hand van hun aard en regelmaat en kunnen rekening houden met het volgende

niveau van de nationale minimumlonen en pensioenen en het aantal gezinsleden.

Het HvJEU stelt in dit arrest dat "Derhalve vloeit uit artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86 voort dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene." (punt 40).

Het HvJEU heeft er vervolgens op gewezen dat "Uit het onderzoek van de bewoordingen, de doelstelling en de context van artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109, in het licht van met name de vergelijkbare bepalingen van de richtlijnen 2004/38 en 2003/86, komt naar voren dat de herkomst van de in deze bepaling genoemde inkomsten voor de betrokken lidstaat geen beslissend criterium is bij de toets of zij vast, regelmatig en voldoende zijn." (punt 41) en dat "[. . .] staat het derhalve aan de bevoegde autoriteiten van de lidstaten om de individuele situatie van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene in haar geheel concreet te analyseren, en te onderbouwen of zijn inkomsten al dan niet voldoende zijn en al dan niet een zekere bestendigheid en continuïteit vertonen, zodat de aanvrager niet ten laste komt van het gastland.

Uit de voorgaande overwegingen volgt dat de eerbiediging van de wil van de wetgever, die gezinsherenigingen die onder artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 vallen en gezinsherenigingen die onder de artikelen 10 en 10 bis van dezelfde wet vallen, aan dezelfde regeling heeft willen onderwerpen wat betreft de middelen van bestaan waarover de gezinshereniger moet beschikken, leidt tot de uitlegging van dit vereiste van artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 in overeenstemming met de hierboven uiteengezette leer van het HvJEU.

De verzoeker merkt op dat arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 van het Grondwettelijk Hof zich heeft uitgesproken over de door de Raad en de Raad van State gestelde prejudiciële vragen betreffende de artikelen 40ter, tweede lid (oud) en 40ter, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in de uitlegging volgens welke zij vereisen dat de Belgische gezinshereniger die zijn bewegingsvrijheid niet heeft uitgeoefend, "op persoonlijke basis" beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen (zie met name overweging B.6.2.)

Zoals uit het bovenstaande blijkt, leidt de zoektocht naar de wil van de wetgever, overeenkomstig de redenering van de Raad van State, waarmee de Raad instemt, in combinatie met de recente ontwikkelingen in de rechtspraak van het HvJEU, tot een andere lezing van artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 dan die welke eerder (in een andere zaak) aan het Grondwettelijk Hof is voorgelegd en waarin de herkomst van de middelen van de aanvrager geen doorslaggevend criterium is. Met andere woorden, de voormelde bepaling staat in deze uitlegging niet toe dat middelen van de aanvrager worden uitgesloten op de beslissende grond dat deze middelen van een derde afkomstig zijn.

In het onderhavige geval heeft verweerder in het bestreden besluit tot weigering van verblijf met betrekking tot de inkomsten van verzoeker overwogen dat deze niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de middelen van bestaan in de zin van artikel 40 ter van de wet van 15/12/1980. "Immers, dat is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen die dient aan te tonen over voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een verwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentie persoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS 240.164 dd. 12.12.2017)".

Daarmee heeft verweerder artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 geschonden. Het is derhalve niet nodig de andere aspecten van het beroep te onderzoeken die, gesteld dat zij gegrond zijn, niet kunnen leiden tot een nietigverklaring met ruimere gevolgen."

2.2. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepalingen luiden als volgt:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.
(...)"

De "in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°" van de vreemdelingenwet bedoelde familieleden zijn:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

(...)"

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 september 2022 een vierde aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) indiende in functie van zijn Belgische partner waarmee hij op 31 oktober 2019 een verklaring van wettelijke samenwoning afsloot. Bij deze gelegenheid legde verzoeker zijn paspoort neer, een attest van wettelijke samenwoning en een geregistreerde huurovereenkomst. Verzoeker werd gevraagd om "binnen de drie maanden, dus ten laatste op 21-12-2022, de volgende documenten over te leggen: Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon (*), bewijs ziektekostenverzekering". Met betrekking tot de bestaansmiddelen wordt op de bijlage 19ter uitdrukkelijk volgende opmerking toegevoegd: "(*) Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden". Verzoeker legde op 16 december 2022 een attest van lidmaatschap neer van de CM voor zijn partner en kinderen en een overzicht van betalingen van uitkeringen door de FOD Sociale Zekerheid aan verzoekers partner ten belope van gemiddeld 1634 euro (meest recente bedrag 1677,79 euro), een huurovereenkomst, opleidingsdocumenten en een arbeidsovereenkomst van verzoeker en kopieën van chatsessies van verzoeker en zijn partner.

2.4. In de bestreden beslissing wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd omwille van het ontoereikend karakter van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. In de beslissing wordt vastgesteld dat de Belgische partner van verzoeker in de maand november 2022 een uitkering ten belope van 1677,79 euro ontving, terwijl het richtbedrag, bedoeld in artikel 40ter, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet "ten tijde van het indienen van onderhavige aanvraag 1809,324 euro" bedroeg.

Aangezien geen toereikende bestaansmiddelen werden aangetoond, diende de gemachtigde van de staatssecretaris conform artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet over te gaan tot een behoeftanalyse. In dit verband wordt in de beslissing het volgende overwogen: "Uit het administratief dossier blijkt alvast dat er €900 als maandelijkse huishuur moet betaald worden. Ais we rekening houden met de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen en de huurprijs die de referentiepersoon momenteel betaalt, wil dit zeggen dat er gemiddeld dan nog maar 777,79 euro maandelijks overblijft om allé overige

vaste en variabele kosten te betalen. Hiervan werden geen documenten voorgelegd om aan te tonen dat de referentiepersoon wel degelijk kan instaan voor betrokkene en haar 2 kinderen (B.(...) K.(...) K.(...) C.(...) P.(...) B.(...) ((...)) en N.(...) N.(...)M.(...)-B.(...) S.(...) ((...))).

Bovenstaande beoordeling zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene allé stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden (verzekeringen, telecommunicatie, kledij, voeding, mobiliteit, ontspanning, elektriciteit, gas, water...) zou hebben bijgebracht. Vandaar dat alles in beschouwing genomen het niet redelijk is om, in afwijking van de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980, het verblijfsrecht alsnog toe te staan.”

Met betrekking tot de eigen bestaansmiddelen van verzoeker stelt de gemachtigde van de staatssecretaris het volgende: “Betrokkene zelf legt een arbeidscontract dd. 01.05.2021 en dd. 08.02.2022 voor. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017)”

2.5. Verzoekers middel is in wezen beperkt tot de stellingname dat niet enkel met de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, maar ook met de inkomsten van de aanvrager rekening had moeten worden gehouden bij het onderzoek van de bestaansmiddelenvereiste. Verzoeker bouwt hieromtrent een redenering op waarbij hij bij de interpretatie van de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet rekening houdt met de wil van de wetgever om zogeheten ‘statische’ Belgen, wat de voorwaarden inzake gezinshereniging betreft, gelijk te stellen met derdelanders. Bijgevolg, zo meent verzoeker, kan de rechtspraak van het Hof van Justitie betreffende de bestaansmiddelenvereiste uit de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG) worden toegepast op ‘statische’ Belgen. Op basis van een arrest van het Hof van Justitie betreffende de bestaansmiddelenvereiste uit de richtlijn 2003/86/EG, waarbij werd gesteld dat de herkomst van de inkomsten geen beslissend criterium vormt (HvJ 3 oktober 2019, x t. Belgische staat, nr. C-302/18), besluit verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn geval artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft geschonden en ook rekening had moeten houden met zijn inkomsten.

2.6. De verwerende partij repliceert als volgt op deze kritiek van verzoeker:

“Waar verzoekende partij voorhoudt dat er geen rekening werd gehouden met diens eigen inkomen laat verweerder gelden dat uit de bewoordingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ontegensprekelijk blijkt dat de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste uitsluitend rekening dient te houden met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Zie in die zin:

De Raad merkt op dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat niet enkel verzoekers doch ook de referentiepersoon dient te voorkomen ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoekers hebben aan de hand van de ingediende stukken aangetoond ten laste te zijn van hun zoon en hebben eveneens aangetoond dat hun zoon op zijn beurt ten laste is van de Belgische staat. De verwerende partij dient enkel rekening te houden met het inkomen van de referentiepersoon in functie van wie het verblijf wordt aangevraagd. Verzoekers ontkennen niet dat hun zoon, de Belgische referentiepersoon, ten laste valt van de openbare overheden, wel integendeel uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers uitdrukkelijk verklaren dat hun zoon beschikt over een werkloosheidsuitkering. Verzoekers zoon is bijgevolg ten laste van de Belgische overheid. Zelfs indien wordt aangenomen dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat enkel de bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn niet ten laste mogen vallen van de openbare overheden stelt de Raad vast dat het in de geest van de wet niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij uit het inkomen van de referentiepersoon in casu afleidt dat verzoekers minstens onrechtstreeks ten laste komen van de Belgische staat. (R.v.V. nr. 49.147 van 5 oktober 2010)

En ook:

“Waar de verzoekende partij thans meldt dat zij inwonend is bij haar schoonmoeder en deze een pensioen geniet waar geen rekening meer is gehouden, wijst de Raad erop dat haar aanvraag is ingediend in functie van haar echtgenoot en zij de inkomsten van haar schoonmoeder niet heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing zodat deze er dan ook geen rekening mee kon houden, daargelaten de vaststelling dat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet is voorzien dat de Belgische echtgenoot voldoende toereikende bestaansmiddelen dient te hebben. Om diezelfde reden kon

de verwerende partij geen rekening houden met de kosten van het gezin die desgevallend lager zijn omwille van het samenwonen met de schoonmoeder van de verzoekende partij. Het gegeven dat de echtgenoot van de verzoekende partij eigenaar is van het appartement al waar zij wonen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dergelijke kosten of gebrek eraan kunnen enkel hun belang hebben voor het opstellen van een behoefteanalyse. Bij gebreke evenwel aan het voorleggen van bewijzen betreffende het recente inkomen van de echtgenoot van de verzoekende partij dient de verwerende partij niet over te gaan tot het opstellen van een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42 van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 132.696 dd. 03.11.2014)

En tot slot ook:

“Samen met de verwerende partij dient evenwel vastgesteld te worden dat met deze stukken geen rekening kan gehouden worden omdat deze niet kenbaar aan de verwerende partij zijn gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien betreft het eigen inkomen van de verzoekende partij, niet de inkomsten van de referentiepersoon in functie van wie de aanvraag is ingediend.” (RvV nr. 141.504 dd. 23.03.2015)

In zoverre de Belgische wetgever werkelijk tot wil zou hebben gehad dat tevens de inkomsten van de vervoegende gezinsleden in ogenschouw zouden worden genomen, dan had zij hiernaar uitdrukkelijk verwezen, zoals kan worden afgeleid uit de inhoud van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald considerans B.21.3:

“B.21.3. Aldus maakt de richtlijn (2003/86/EG) een onderscheid tussen, enerzijds, de situatie beoogd in artikel 7, lid 1, onder c), dat bepaalt dat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging rekening moet worden gehouden met de inkomsten van de gezinshereniger, en, anderzijds, de situatie beoogd in artikel 16, waar bij de eventuele verlenging of intrekking van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling rekening wordt gehouden, niet alleen met de inkomsten van de gezinshereniger, maar ook met die van zijn gezinsleden.

B.21.4. Met inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat.”

Het Grondwettelijk Hof verwijst aldus uitdrukkelijk naar de situaties waarin de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie ook rekening moet houden met de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger/referentiepersoon.

Deze interpretatie is conform artikel 16 van de Richtlijn 2003/86/EG, waarin het volgende wordt gesteld: “De lidstaten kunnen in de volgende gevallen het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of, in voorkomend geval, de verblijfstitel van een gezinslid intrekken of weigeren te verlengen:

a) wanneer de in deze richtlijn gestelde voorwaarden niet of niet meer worden vervuld.

Wanneer de gezinshereniger bij verlenging van de verblijfstitel niet over voldoende middelen van bestaan beschikt zonder een beroep te doen op het in artikel 7, lid 1, onder c), bedoelde stelsel voor sociale bijstand van de lidstaat, houdt de lidstaat rekening met de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden;”

In de Richtlijn 2003/86/EG wordt als gezinshereniger gedefinieerd:

“onderdaan van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden.”

Terwijl artikel 7(c) van de Richtlijn 2003/86/EG stelt dat:

“Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

In overweging 46 van het arrest Chakroun (zaak C 578/08) overweegt het Hof van Justitie als volgt:

“In de eerste zin van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden” geplaatst tegenover het begrip „sociale bijstand”. Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip „sociale bijstand” in de richtlijn ziet op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen (zie naar analogie arrest van 11 december 2007, Eind, C 291/05, Jurispr. blz. I 10719, punt 29).”

Ook de Belgische wetgever geeft expliciet de gevallen aan waarin ook rekening wordt gehouden met de inkomsten van de gezinsleden van de referentiepersoon.

Zo bepaalt artikel 10 bis, §1 Vreemdelingenwet :

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een tot een verblijf gemachtigde buitenlandse student een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging worden toegekend indien de student of één van de betrokken familieleden het bewijs aanbrengt :

- dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;”

Terwijl §3 en §4 van voornoemd artikel stipuleren :

“§ 3. De §§ 1 en 2 zijn ook van toepassing op de gezinsleden bedoeld bij artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, van een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, op grond van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, en die gemachtigd is tot verblijf in het Rijk op grond van de bepalingen van titel II, hoofdstuk V, of die deze machtiging aanvraagt.

Wanneer echter een gezin al is gevormd of opnieuw is gevormd in die andere lidstaat van de Europese Unie, moet de vreemdeling bij wie het gezinslid zich komt voegen, niet het bewijs leveren dat hij beschikt over behoorlijke huisvesting om het gezinslid of de gezinsleden te ontvangen en zal, wat de voorwaarde betreft van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, ook rekening worden gehouden met het bewijs dat het gezinslid persoonlijk over dergelijke middelen beschikt.”

§ 4. Paragraaf 2 is eveneens van toepassing op de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van de vreemdeling die in toepassing van artikel 61/27 gemachtigd werd tot verblijf.

Wanneer echter een familie al is gevormd of opnieuw is gevormd in een andere lidstaat van de Europese Unie, moet de vreemdeling bij wie het familielid zich komt voegen, niet het bewijs leveren dat hij beschikt over voldoende huisvesting om het familielid of de familieleden te ontvangen en wordt, wat de voorwaarde betreft van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, ook rekening gehouden met het bewijs dat het familielid persoonlijk over dergelijke middelen beschikt.”

Artikel 40 ter Vreemdelingenwet is dan ook zeer duidelijk gezien wordt gesteld dat enkel met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan rekening wordt gehouden ; a contrario had de wetgever uitdrukkelijk aangegeven dat dit niet het geval is, zoals uit bovenvermelde uiteenzetting blijkt.

In overweging 72 van het arrest Maahanmuuttovirasto (gevoegde zaken C 356/11 en C 357/11) verduidelijkt het Hof van Justitie:

“Aangaande voornoemd artikel 4, lid 1, moet allereerst worden benadrukt dat het door richtlijn 2003/86 vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47).”

Rechtspraak Raad voor Vreemdelingenbetwistingen :

“Tenslotte wijst de Raad erop dat het in beginsel de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen over de vereiste bestaansmiddelen te beschikken. Het vage betoog dat artikel 40 ter van de vreemdelingenwet werd geschonden door geen rekening te houden met de inkomsten van verzoekster, zonder verdere precisering hieromtrent en zonder dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster hierover enige melding heeft gemaakt of bewijzen heeft voorgelegd, doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing.

De Belgische referentiepersoon moet op cumulatieve wijze aantonen dat de bestaansmiddelen én stabiel én regelmatig én toereikend zijn. De vaststelling in de bestreden beslissing dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet stabiel noch regelmatig zijn, volstaat om de bestreden beslissing afdoende te schragen. Verzoekster toont niet aan waarom in dit geval een verdere motivering omtrent de ontoereikendheid van de voorgelegde bestaansmiddelen nog noodzakelijk zou zijn of waarom in casu een gebrek aan motivering hieromtrent tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou moeten leiden.” (R.v.V. nr. 137.025 van 23 januari 2015)

Verweerder merkt in dit kader op dat de Raad van State al oordeelde dat het wel degelijk de Belgische referentiepersoon is die over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken (R.v.St. nr. nr. 234.515 van 26 april 2016).

De verzoekende partij kan niet ernstig anders voorhouden.

Verder in zijn toelichting houdt verzoeker voor dat er sprake zou zijn van een schending ‘van het gelijkheids- en nondiscriminatiebeginsel zoals o.m. bepaald in artikel 10, 11 van de Grondwet.

Verzoeker uit in essentie kritiek op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, omdat de wet een naar oordeel van verzoeker ongeoorloofd verschil in behandeling tussen Belgen en burgers van EU-lidstaten doet ontstaan.

Verwerende partij stelt vast dat de door verzoeker ontwikkelde argumenten gericht zijn tegen artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, en niet tegen de bestreden beslissing. Dergelijke vordering kan niet ontvankelijk worden ingesteld voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag niet een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling an sich.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet de wet zelf beoordelen aan de hand van de door verzoeker opgeworpen schending. De gevraagde beoordeling kan dan ook niet worden gemaakt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat verzoekers enig middel als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Verder laat de verwerende partij gelden dat de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie niet uitsluiten dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dezelfde regels verzetten er zich overigens tegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Verzoeker toont met zijn vage beschouwingen niet aan dat er sprake zou zijn van een onevenredige behandeling.

De bestreden beslissing werd expliciet genomen op basis van de volgende overwegingen:

“Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de Belgische referentiepersoon volgende bewijzen voor:

- Attesten FOD Sociale Zekerheid dd. 11.03.2021 en 01.12.2022 betreffende de rechten op tegemoetkoming aan personen met een handicap voor de periode januari 2020 tot november 2022, waaruit blijkt dat zij voor de recentste maand 1677,79 euro ontvangt.*

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Dat laatste bedraagt ten tijde van het indienen van onderhavige aanvraag 1809, 324 euro.

In een dergelijk geval dient de behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat in de bijlage 19ter opgemaakt op 22.09.2022 uitdrukkelijk werd opgenomen dat ‘Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.’ Het is de bedoeling dat aan de hand van de vaste en variabele kosten van de Belg alsnog kan worden vastgesteld hoeveel bestaansmiddelen de Belg met zijn gezin gemiddeld per maand besteedt. Op die manier kan mogelijks de Belg aantonen ook voldoende in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien zonder over die 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te kunnen beschikken.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de ontoereikendheid van de bestaansmiddelen wordt vastgesteld, een behoefteanalyse te worden gemaakt.

Uit het administratief dossier blijkt alvast dat er €900 als maandelijkse huishuur moet betaald worden. Als we rekening houden met de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen en de huurprijs die de referentiepersoon momenteel betaalt, wil dit zeggen dat er gemiddeld dan nog maar 777,79 euro maandelijks overblijft om alle overige vaste en variabele kosten te betalen. Hiervan werden geen documenten voorgelegd om aan te tonen dat de referentiepersoon wel degelijk kan instaan voor betrokkene en haar 2 kinderen (B.(...) K.(...),K.(...) C.(...) P.(...) B.(...)((...)) en N.(...) N.(...), M.(...)-B.(...) S.(...)((...)).

Bovenstaande beoordeling zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene alle stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden (verzekeringen, telecommunicatie, kledij, voeding, mobiliteit, ontspanning, elektriciteit, gas, water...) zou hebben bijgebracht. Vandaar dat alles in beschouwing genomen het niet redelijk is om, in afwijking van de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980, het verblijfsrecht alsnog toe te staan.

Betrokkene zelf legt een arbeidscontract dd. 01.05.2021 en dd. 08.02.2022 voor. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en

regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Terwijl artikel 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Voorgaande twee bepalingen betreffen dus twee totaal verschillende situaties.

De verwerende partij benadrukt verder dat het Europees recht een geoorloofd verschil in behandeling (omgekeerde discriminatie) toestaat.

“In het arrest-McCarthy bevestigt het Hof echter expliciet het leerstuk van de zuiver interne situatie: "dienaangaande zij herinnerd aan de vaste rechtspraak dat de verdragsbepalingen inzake het vrij verkeer van personen en de er uitvoering van deze bepalingen vastgestelde handelingen niet kunnen worden toegepast op activiteiten die geen enkel aanknopingspunt hebben met een van de situaties waarop het recht van de Unie toeziet, en waarvan alle relevante elementen geheel in de interne sfeer van een enkele lidstaat liggen”.

Het is dus duidelijk dat het Hof van Justitie advocaat-generaal Sharpston niet is gevolgd in haar voorstel om omgekeerde discriminatie op grond van art. 18 VWEU te verbieden in burgerschapszaken. Een goede reden hiervoor is mogelijkkerwijs het respect van het Hof van Justitie voor de bevoegdheidsverdeling tussen de Unie en de lidstaten.”

V. VERBIST. 'De invloed van het Unieburgerschap op zuiver interne situaties', R.W. 2011-12, nr. 11, 520. "Aangezien het Hof in het arrest McCarthy expliciet zijn vaste rechtspraak inzake zuiver interne situaties heeft bevestigd, behoort het nog steeds aan de individuele lidstaten toe om de beleidskeuzes te maken tussen wetgeving/omgekeerde discriminatie en deregulering/niet omgekeerde discriminatie. Door de vrijheid die de lidstaten nu hebben om te beslissen of ze en hoe ze omgekeerde discriminatie aanpakken, kunnen de lidstaten hun culturele diversiteit behouden en wordt volledige uniformiteit van bovenuit vermeden. De lidstaten behouden op deze manier hun wetgevingsautonomie.”

V. VERBIST. 'De invloed van het Unieburgerschap op zuiver interne situaties', R.W. 2011-12, nr. 11, 526. De verwerende partij benadrukt dat het art. 40ter van de Vreemdelingenwet verband houdt met de door de wetgever nagestreefde doelstelling, die erin bestaat de immigratie af te remmen en toch rekening te houden met de toestand van vreemdelingen die banden hebben met Belgen, zoals blijkt uit de voorbereidende werkzaamheden van de Wet van 8 juli 2011.”

2.7. Zoals hieronder wordt uiteengezet, kan de verwerende partij niet worden bijgetreden waar zij in haar nota met opmerkingen volhoudt dat uit de bewoordingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet “ontegensprekelijk” blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris “uitsluitend rekening dient te houden met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon”. Door in haar nota met opmerkingen de wettelijke voorwaarden uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet en deze uit artikel 40bis van de vreemdelingenwet

met elkaar te vergelijken en te concluderen dat deze bepalingen “*twee totaal verschillende situaties betreffen*”, miskent de verwerende partij de problematiek die *in casu* aan de orde is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt samen met verzoeker vast dat de in artikel 40ter, §2, van de vreemdelingenwet vervatte bestaansmiddelenvereiste haar oorsprong vindt in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*B.S.*, 12 september 2011). Zoals door verzoeker in herinnering wordt gebracht, is het de duidelijke wil van de wetgever dat de zogeheten ‘statische’ Belgen op het vlak van gezinshereniging “*op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen*”, hetgeen in het kader van deze regelgeving “*essentieel*” werd geacht (bespreking van het wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.*, Kamer, zittingsperiode 53, 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 150; RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044). Een ongelijke behandeling op het vlak van gezinshereniging tussen ‘statische’ Belgen en derdelanders werd “*onverantwoord*” geacht, “*want de nationaliteit is nauwelijks doorslaggevend voor het welslagen van de integratie*” (*Ibid.*, nr. 53/443- 18, p. 11, 59 en 159-160). De amendementen met nrs. 162 en 169, die hebben geleid tot de huidige artikelen 10 en 40ter van de vreemdelingenwet, zijn tegelijkertijd neergelegd en hebben het voorwerp uitgemaakt van dezelfde toelichting (*cf.* RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601; RvS 12 februari 2019, nr. 243.676).

Specifiek wat de bestaansmiddelenvereiste betreft, geven de voorbereidende werken duidelijk aan dat de wetgever de bedoeling had om de aanvragers van het verblijf op basis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en de aanvragers van het verblijf op basis van artikel 10 van de vreemdelingenwet aan een identieke regeling te onderwerpen (*Ibid.*, nr. 53/443-14, p. 23, “*Voortaan zullen voor hen dezelfde voorwaarden van toepassing zijn als in de gevallen waarbij de gezinshereniging plaatsvindt met een niet-EU burger die in België over een verblijfsrecht van onbepaalde duur beschikt*”; zie ook *Parl.St.* Kamer 2010-2011, DOC 53/443-18, p. 11- 13). Dit blijkt uit het feit dat de formulering van de bestaansmiddelenvereiste in het kader van de gezinshereniging met derdelanders, zoals bepaald in artikel 10, §§ 2 en 5, van de vreemdelingenwet, integraal spoot met de formulering van deze vereiste voor ‘statische’ Belgen in artikel 40ter, §2, van de vreemdelingenwet. Bijgevolg bevestigde het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 26 september 2013, waarin voormelde wet van 8 juli 2011 onder de loep werd genomen, dat er geen onderscheid bestaat “*in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld*” (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.64.6).

In zijn middel brengt verzoeker in herinnering dat bepaalde aspecten uit de wet van 8 juli 2011 die betrekking hebben op gezinshereniging met derdelanders (huidige artikelen 10 en 10bis van de vreemdelingenwet), waaronder de bestaansmiddelenvereiste, de omzetting vormen van de richtlijn 2003/86/EG (zie *Parl.St.*, Kamer, zittingsperiode 53, 2010-2011, nr. 53/443-1, p. 4). De desbetreffende bepalingen dienen dan ook te worden geïnterpreteerd overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake de richtlijn 2003/86/EG, in het bijzonder de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 7.1 van deze richtlijn. In een arrest van 3 oktober 2019 heeft het Hof van Justitie, weze het incidenteel, geoordeeld dat “*uit artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86 voort[vloeit] dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene*” (HvJ 3 oktober 2019, nr. C-302/18, x t. Belgische Staat, §40). Vervolgens onderstreept het Hof dat “*[u]it het onderzoek van de bewoordingen, de doelstelling en de context van artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109, in het licht van met name de vergelijkbare bepalingen van de richtlijnen 2004/38 en 2003/86, [...] naar voren [komt] dat de herkomst van de in deze bepaling genoemde inkomsten voor de betrokken lidstaat geen beslissend criterium is bij de toets of zij vast, regelmatig en voldoende zijn*” (*Ibid.*, §41) en dat het “*aan de bevoegde autoriteiten van de lidstaten [staat] om de individuele situatie van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene in haar geheel concreet te analyseren, en te onderbouwen of zijn inkomsten al dan niet voldoende zijn en al dan niet een zekere bestendigheid en continuïteit vertonen, zodat de aanvrager niet ten laste komt van het gastland*” (*Ibid.*, § 42).

Daarnaast aanvaardde het Hof van Justitie reeds dat het bevoegd was om uitspraak te doen over prejudiciële vragen over de bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG in situaties die handelden over de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen, die geen gebruik hadden gemaakt van hun recht op vrij verkeer. Het Hof achtte het gerechtvaardigd dat het Unierechtelijke bepalingen uitlegt in situaties die niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen “*wanneer deze bepalingen door het nationale recht op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze toepasselijk zijn gemaakt op dergelijke situaties,*

teneinde een gelijke behandeling te verzekeren van deze situaties en situaties die binnen de werkingssfeer van die bepalingen vallen". Het Hof aanvaardde dat hiervan sprake was in een context waar de nationale wetgever een situatie die binnen de werkingssfeer van het recht van de Unie valt en een situatie die niet binnen de werkingssfeer van dat recht valt aan eenzelfde regel onderwerpt, waardoor volgens het nationale recht deze situaties op dezelfde wijze moeten worden behandeld (cf. HvJ 12 december 2019, G.S. en V.G., nrs. C-381/18 en C-382/18, §§38-48, en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Het voorliggende geval kan derhalve niet langer als een 'zuiver' interne situatie worden beschouwd, zodat het leerstuk van de 'omgekeerde discriminatie' dat door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wordt uiteengezet, weinig dienstig is. Het Hof van Justitie benadrukte immers dat de Europese Unie er in dergelijke situaties belang bij heeft dat, ter vermindering van uiteenlopende uitleggingen in de toekomst, de uit het Unierecht overgenomen bepalingen uniform worden uitgelegd (*Ibid.*, §42). Deze rechtspraak bouwt verder op eerdere rechtspraak waarbij het Hof zijn bevoegdheid reeds aanvaardde in situaties waarin *"de nationale wetgever bij de omzetting van de bepalingen van een richtlijn in nationaal recht heeft besloten, zuiver interne situaties op dezelfde wijze te behandelen als situaties die door de richtlijn worden geregeld, en hij zijn nationale wetgeving dus heeft aangepast aan het gemeenschapsrecht"* (HvJ 17 juli 1997, Leur-Bloem, nr. C-28/95, §34). Ook de Raad van State heeft al in verschillende arresten aangegeven dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (zie onder meer RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat, gelet op enerzijds de tekstuele gelijkenissen in de wet wat betreft de bestaansmiddelenvereiste en anderzijds de duidelijke wil van de wetgever om, wat deze vereiste betreft, de gezinshereniging in functie van 'statische' Belgen en de gezinshereniging in functie van derdelanders aan eenzelfde regeling te onderwerpen, om ook een gelijke behandeling van deze categorieën te verzekeren, zodat de bestaansmiddelenvereiste, zoals vervat in artikel 40ter, §2, van de vreemdelingenwet, moet worden geïnterpreteerd in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak C-302/18 (HvJ 3 oktober 2019, nr. C-302/18, x t. Belgische Staat, §§40 en 42). In haar nota met opmerkingen haalt de verwerende partij heel wat rechtspraak aan die dateert van vóór de uitspraak van het Hof van Justitie waarbij de bestaansmiddelenvereiste wordt geïnterpreteerd op de wijze zoals door verzoeker in zijn middel wordt uiteengezet.

Niet alleen rekening houdend met de tekst van de wet en de wil van de wetgever enerzijds, maar ook met de ontwikkelingen in de rechtspraak van het Hof van Justitie anderzijds, dringt zich actueel een andere lezing op van artikel 40ter, §2, van de vreemdelingenwet, waarbij de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium is. De zienswijze, die ook nog recent werd vertolkt, dat de bestaansmiddelenvereiste enkel geldt in hoofde van de gezinshereniger zelf en dat ook de behoefteanalyse er niet toe strekt om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen (cf. RvS 2 maart 2023, nr. 255.940), klemt in het licht van bovenstaande analyse. Bijgevolg kan de gemachtigde van de staatssecretaris niet zonder meer poneren dat met het arbeidscontract van verzoeker *"echter geen rekening gehouden (kan) worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen"*, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, en kan de verwerende partij evenmin volharden in haar standpunt, verwoord in de nota met opmerkingen, dat uitsluitend rekening dient te worden gehouden met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

2.8. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in combinatie met de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend drieëntwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN